

Erop uit met een Oekraïense gast – Harry Roos

“We zullen haar maar mevrouw 101 noemen”, krijg ik als antwoord op mijn vraag met wie van de mensen uit de noodopvang voor Oekraïners ik de afspraak heb gemaakt om een ochtend op de duofiets te gaan rijden. De medewerkster van de gemeente, mevrouw Massaro, met wie ik de rit heb geregeld, legt door de telefoon uit dat “101” het nummer is van de unit waarin de dame uit de Oekraïne is gehuisvest. Zij is een van degenen die enthousiast hebben gereageerd en graag een rondje willen fietsen.

Ruim voor tien kom ik bij het terrein van Ruigrok aan, waar de noodopvang is ingericht. Als je niet beter weet ziet het er een soort van gezellig uit: vrouwen dreuntelen heen en weer en kinderen vermaken zich in de zon op hun fietsjes. Een groep kinderen is aan het tekenen en kleuren aan een lange tuintafel onder begeleiding van een paar moeders en een Nederlandse vrijwilligster. Ik laat weten dat ik kom voor “mevrouw uit unit 101”. Van de aanwezigen weet op dat moment niemand wie dat is, maar ze verwijzen me naar de betreffende unit. Dan wordt me duidelijk dat de meeste mensen elkaar hier – na twee weken in de opvang – nog niet kennen.

Ik klop aan bij nummer 101, er is niemand. Ik ben ook nog wat aan de vroege kant. Even later komt Loes Massaro met mijn gast aangewandeld: “We waren bij de kapper!” De Oekraïense – een dame van in de zestig – wordt aan mij voorgesteld en ze glundert al bij het zien van de duofiets. Haar naam – we zullen haar Yalanda noemen – staat in cyrillische letters op een sticker op haar trui geschreven. Ze loopt op haar sloffen. “Als ze haar schoenen aantrekt dan kunnen we gaan”, zeg ik. Schoenen, die heeft ze niet.

Een korte uitleg, met handen en voeten, over de taakverdeling op de duofiets en we kunnen op pad. Het zal een rit worden met weinig woorden: Yalanda spreekt alleen Oekraïens. Ik had de Google Translate al geprepareerd, maar in dit geval is lichaamstaal al voldoende. Yalanda geniet zichtbaar, van begin af aan. Belangrijkste doel is om de gast even afstand te laten nemen van de ellendige omstandigheden waarin ze sinds dagen verkeerde.

Via het centrum van Hillegom zijn we al snel tussen de bollenvelden. Dan blijkt gelukkig, dat de woorden voor narcissen, hyacinten en tulpen in alle talen zo’n beetje hetzelfde zijn. Yalanda snuift glimlachend de geur van de hyacinten op. “Rai, Rai”, zegt ze, wanneer we tussen de velden langs de Leidsevaart rijden. Stoppen, Google Translate (GT): “Paradijs, Paradijs...” Ik word er een beetje stil van.

Door de duinen (GT: Diuni; hoe moeilijk kan het zijn?) – naar Langevelderslag. Bij het zien van de zee (GT: more) haalt ze diep adem. Als ik wil keren voor de terugweg, gebaart ze om nog even langer te blijven staan. Op de terugweg kopen we nog even een bosje narcissen om de noodopvang een beetje op te leuken. Als ik “vraag” of ze het niet koud heeft wuift ze dat weg met een gebaar van “Waar heb je het over?”.

Na twee uurtjes zijn we terug bij de noodopvang. "Thank you", zegt ze na het uitstappen met een glimlach en een soort buiginkje en ze loopt op haar sloffen weer terug naar unit 101.

Ik probeer bij de aanwezige vrijwilligster meer informatie te krijgen over mijn gast van deze morgen: waar komt ze vandaan, is ze hier alleen gekomen of met kinderen, wat is haar achtergrond? Het antwoord blijft uit. Voorlopig blijft ze dus de "Oekraïense mevrouw uit unit 101".

Voor 1 mei zullen de ongeveer 120 vluchtelingen vanuit deze tijdelijke opvang verhuizen naar een meer permanente locatie, die in voorbereiding is in Hillegom en omgeving.

Fietsmaatje Harry Roos
Maart 2022